

MAKU PONE

*Kur
buzëqeshin
shokët*

VJËRSHA

PSH-1

P85

MAKU PONE

PSH-1

S

KUR BUZËQESHIN SHOKËT

Vjersha

~~40277~~

14/67

LIBRERIA E SHIENJES
GJURORASHTRE

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

MOSHATARËVE

Nënat na rritën me qumësht,
Fushat na rritën me erë,
Rrugët na lyen me baltë, —
E ardhmja trokiste në derë.

Gjyshet na tundën në djepe,
Etërit me pushkë na rritën,
Arat me gorgat e ashpra
Grurin të mbillnim na pritën.

Të fortë krahët i kishim,
Fushat me kosë i brodhëm.
Dimrat e egër s'na mbrapsën,
Verat e nxehta s'na lodhën.

Të qeshnim bukur ne dinim,
Me rrënjë malet i tundnim!
Një këngë e fuqishme ishim,
Këngë baroti dhe plumbash.

KËNGA IME

Është e hershme kënga ime, shokë
Si janë të hershëm barërat, drurët, ugaret.
Kënga ime ka mbirë përmbi tokë
Në lashtësi me arat.

Kënga ka përjetësinë e fushave
Fëshfërima gjethesh, kënga ka;
Në të madhësinë e egër të maleve
Të thjeshtë, e gjen si malet —
në një varg.

Kënga ka gëzimet e pamatë të popullit,
Buzëqeshjen e lumtur të ngadhnjimeve të
mëdha,
Vringëllimën e shpatave
dhe erën e barotit
Kjo këngë e popullit ka.

• Është e hershme kënga ime, shokë,
Ndonëse atë tani e nis,
Ajo me popullin shekujve ka qenë tok,
Unë vetëm sa e përsëris.

E DI UNË

E di unë, drurët dinë të flasin:

Pëshpërisin

kur era fryn e lehtë;

M'i moçmi dru i thotë më të riut

Si të qëndrojë, kur bën stuhi e rreptë?

Dhe ç'fjalë dëgjoj prej drurëve në shtërngatë!

M'i moçmi thotë:

«Qëndro i denjë, bir!»

Dhe qëndron njomëzaku i pamposhtur

dora-dorës me shokët kapur,

Dhjetëfish i fortë,

I përtërirë.

SHTYLLAT ELEKTRIKE

Ecën këto shtylla në një rradhë të pafund,
Ngjiten
Dhe ngjiten pa u lodhur kurrë.
Dua t'u ngjaj: të ec e të ngjitem çdo ditë, që të mund
Mendime të qarta t'u çoj njerëzve
Si këto shtyllat —
dritë!

KUFITARI NATËN E VITIT TË RI

Nuk ndjej ndonjë mall për pemën e vitit të Ri...
Këto pisha vigane
Me dëborë ngarkuar
Edhe më bukur më ngjajnë, se pema në shtëpi.

Vetëm për ju kam mall, të dashurit e mi.
Po ju jeni larg
Dhe unë këtu ndodhem, në detyrë.
Mesnatë...
Ju shoh si po çikni gotat
Dhe për mua thoni që të gjithë:
«Këtu sikur të ish!...»

Po ju aty më keni.
Zgjatmáni dorën; e shtrënguat? Më fort, më fort.
E ndjej unë gëzimin tuaj;
Tani më i fuqishëm,
Më i lumturi në botë.

VARGJE PËR MIQËSINË PUNËTORE

Ti nuk munde dot një sy t'u hidhje
Vargjeve të mia, s'pate kohë.
Nuk ka gjë, i dashur. Ti e dije, —
Shoku priste ndërrimin në të ftohtë.

Bora binte, era krejt të thante,
Ti guximshëm çaje nëpër shqotë.
Unë, për ty po shkruaja këto vargje,
Ndërsa digjeshin drutë në sobë.

S'pate kohë të thoshje: «Varg i ngrohtë,
Varg për miqësinë punëtore»,
Por ecje, ecje në të ftohtë,
Supeve të binin flutura bore.

Veçse ndjeje vargun që do shkruhej,
Ndaj dhe hapat hidhje me vërtik, —
Shoku priste ndërrimin, ti e dije,
Menca mund të mbyllej në konvikt.

Ti në rrugë nxitoje i dërsirë,
Xhupin të mbërthyer kënd e kënd,
Kërkëllinte ujët që kish ngrirë, —
Shoku që larg ndjente hapin tënd.